24 ŞUBAT ÇARŞAMBA
SAYI: 2021/08 No:702
6 TL.
K.K.T.C. FİYATI: 7 TL.
ISSN 1307-7619

UYKUSUZ

AKP Genel Başkan Yardımcısı Mehmet Özhaseki, CHP ve HDP için kullandığı "Lanet olsun onların oylarına" ifadesinin aşırıya kaçtığını söyledi.

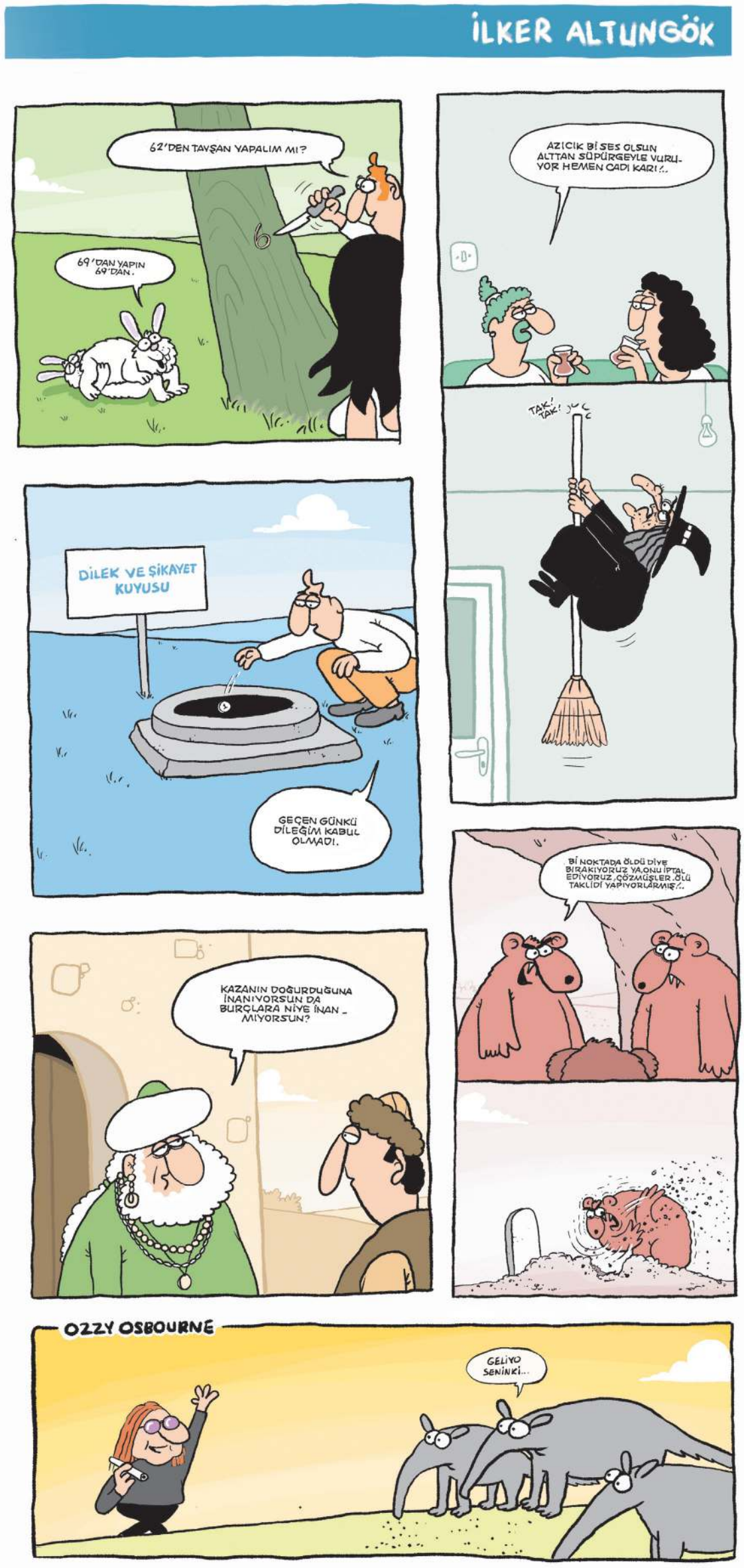
İKİ KÜÇÜK ODAM

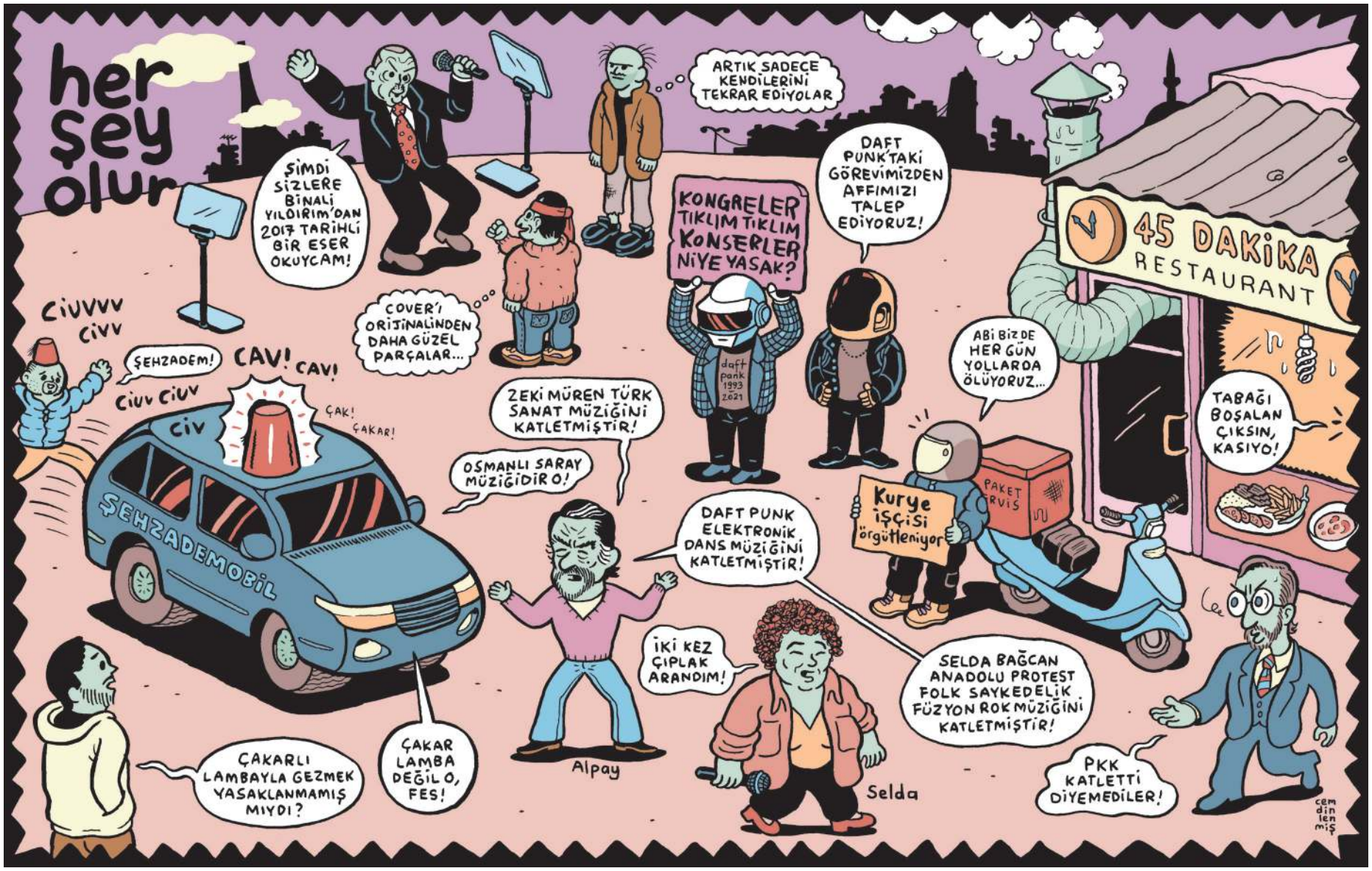
Ev arkadaşımla oda paylaşımı konusunda yaptığımız anlaşma gereği evin büyük ve havadar tek yatak odasında kendisi kalıyor; bense iki küçük odayı istediğim gibi kullanma hakkına sahibim. Uyumak için kullandığım odamdan daha önceki bir yazımda bahsetmiştim. Eskiden kiler olarak kullanıldığından penceresi çıkarılıp yerine cam taktırılmış, eski haline döndürmek için çağırdığım usta camı çekiçle kırıp elli liramı almıştı. Yine evin salonunda veya mutfağında geçen başka şeyler yazdığımı da hatırlıyorum. İnanın ben de isterim daha hayat dolu şeyler yazayım, sokağın nabzını tutan gözlemlerimi paylaşayım ama bildiğiniz gibi evlerdeyiz. Bu nedenle haftalardır evde olup biten, biraz olsun anlatmaya değer ne varsa bahsetmeye çalışıyorum, müsaadenizle devam edeyim.

Biri kilerden bozma havasızlık problemi olan iki oda karşılığında büyük ve havadar olanı kaptırmamın kerizlik (mallık) olduğunu düşünenleriniz olacaktır. Haklı veya haksızsınız diyemem. Bazı kararlarımı anı kurtarmak adına alabiliyorum ve bu kararlar büyük kararlar olabiliyor. Kendimi biraz tanıdıysam ileride araba, ev satın alımı, evlilik vb. konularda da aynısını yaşayacağımı biliyorum. Oda paylaşımı konusunda karar vereceğimiz o an geldiğinde de tamamen refleks olarak küçük olan iki taneyi tercih ettim ve anı kurtarıp herhangi bir gerginlik yaşanmasının önüne geçtim. Böyle anlatınca da karşı tarafı sağladığı avantaj dolayısıyla töhmet altında bırakıyormuş gibi olmak istemem. Zira iyilik yapmaya refleks olarak da olsa karar vermişseniz, iyilik yapmaya karar verdiğiniz kişiyi savunmasız halde bırakırsınız. Yani şu hayatta saçını süpürge eden, ani çıkışlarla tüm hesabı ödeyen, sırf arabası var diye olmayacak yerlere uzak akraba bırakan kim varsa; yaşadığı vefasızlıkların sebebini önce kendinde arasın.

Artık odamın daha önce anlatmadığım tek bölümünden, ikinci odamdan da söz edeyim ve harita tamamlansın isterim. Bu oda aldığım kararın salt iyilik adına alınmış bir karar olmadığının tek kanıtı olabilir. Evin bulunduğun sokağın en yeşil bölgesini karşıdan gören, bu nedenle perdelerini bir an bile kapatmadığım; evin en iyi manzarasına sahip çalışma odam ve hemen karşı apartmanın bizimkine denk düşen katında ebeveynler evde yokken ev işlerini yapmakla görevli çekik gözlü kadın da aslında mesai arkadaşımla birlikte aylardır mutlu mesut yaşıyordum. Uykumda feragat ettiğim kaliteyi çalışma odamda hızlıca geri kazanıyordum. Ta ki bu yazıyı yazmaya karar verdiğim iki saat öncesine kadar.

Ayaklarımı masama uzatmış sokaktan geçenleri izliyordum. Bir noktada gözüm uzaklara daldı (sıklıkla dalarım), kendimi sokaktan geçen insanların hikayelerine dahil ettiğim hayallerden hayallere gezinirken bulanık görüntü netleşti ve biraz uzaktan başka bir apartman dairesinin balkonunda birbirleriyle tartışan iki çifti yanlışlıkla dikizlediğimi fark ettim. Temel optik bilgimle bakış açımdaki herhangi birinin de beni görebileceğini ilk okuldan beri biliyordum. Ancak istemeden de olsa dahil olduğum gerçek bir hikayenin akıbetiyle ilgili merakıma yenik düşüp seyrek de olsa olay mahalline bakışlar atmaya başladım ve bir noktada tartışan çift tarafından yakalandım. Şimdi kavgayı bırakmış beni izliyorlardı. Yani en azından bana öyle geliyordu. Böyle bir anda ne yapmalı? Elimle kolumla büyük hareketler sergileyip kavgalarıyla ilgilenmediğimi, dikizci olmadığımı mı anlatmaya çalışayım, yoksa salağa mı yatayım? Penceremin kadrajında vuku bulan her olaya şahit olma hakkım var mıdır? Aklımda bu ve benzeri sorular penceremden görünen daha güvenli başka bir alana dalıp gitmişken kapı çaldı. Gelen az önce yanlışlıkla dikizlediğim çiftin tabii ki de erkek olanıydı. "Kanka" dedi "yaptığın hareketi itiraf et ve özür dile, buradan sakin bir şekilde ayrılayım." Böyle bir durumda ne yapmalı? Kişisel alan mevhumunu ayak üstü tartışmaya açabilirdim. Hatta mağdur kişiyi bizzat çalışma odama davet edip olayın tamamen tesadüf eseri yaşandığına ikna etmeye çalışabilirdim ama yapmadım. Onca yolu üşenmeden, sırf ayar vermek için kat etmiş birine karşı bu şekilde çıkışamazdım, özrümü diledim, eyvallahımı alıp çalışma odama çekildim. Son bir kez yasaklı bölgeye baktım. Sevgilisinin verdiği ayarı naklen izleyen kadınla göz göze geldik gibi oldu. Evimin en huzurlu penceresinin perdesini panikle kapadım.

TRT'den Youtube'a

Özel televizyonlar hayatımıza girdiğinde amma sevinmiştik. Neticede yıllardır sadece TRT denetiminin izlememiz için uygun bulduğu şeyleri izlemekten içimiz şişmişti. Düşününce son derece zalimane: Bir takım adamlar var, bu bir takım adamlar hâliyle takım elbiseli adamlar. Bir masanın etrafında oturuyor ve ülkece neyi izleyip neyi izleyemeyeceğimize karar veriyorlar. Biri albüm mü çıkardı? Önce bu beyzadeler dinleyecek, bizim de dinleyebileceğimize kanaat getirecekler de radyo ve televizyonlardan yayınına izin verecekler.

Bunlar, Erkin Koray dinleyip "Bu müzikal olarak hatalı, böyle akor basılmaz," diyebilecek şuursuzlukta adamlar. Bir şarkı dinleyip ve "Hmm, Türk kadını iffetsiz gibi gösterilmiş," bir türkü dinleyip, "Orman genel müdürlüğü memurları hakkında olumsuz ifadeler var!" diyorlar. Başka bir hayvanoğluhayvan, Tülay German'ın canım Burçak Tarlası türküsünün sözlerini "Burada deyyus değil adam densin, burada da zaptiye değil kaynana densin," diye değiştirtiyor.

Bakın, bir kız; evlendiği oğlanın askere alınmasının ardından ağanın tarlasında burçak yolarken kâh kocasını askere alan zaptiyelere ileniyor kâh "fesini eğdirip" kendisine asılan deyyus oğlu deyyus köy ağasına ileniyor. Sansür kurulundaki hayvanoğluhayvan da "Aa olur mu canım, zaptiyeye, köy ağasına ilenilir mi hiç," diye sözleri değiştiriyor. Bizim gerizekalı reklamcılar da, sanki türkü burçak harmanında neşe içinde söylenen eğlenceli bir türküymüş gibi tutup türküyü eti burçak reklamında kullanıyorlar. Ha reklamcı oğlanlar türkünün gerçek hâlini bilseler de umursamayabilir o ayrı da sansür kurulundaki şerefsizin, hadi zaptiyeyi anladık, devlet memurudur, emir kuludur da, şerrefsiz (evet iki r ile) toprak ağasını korumaktaki çıkarı nedir?

Ha böyle anlatınca TRT denetimi ve hangi programların yayınlanacağına karar veren heyet toptan mal değneği gibi duruyor ama madalyonun bir de öbür yüzü var. (Tabii ki olacak, Öklid evreninde miyiz, her şey üç boyutlu)

Yani evet, böyle bir takım, takım elbiseli adamlar, ülkece neyi izleyip neyi izleyemeyeceğimize, neyi dinleyip neyi dinleyemeyeceğimize karar veriyordu ama belki de o heyetlerde o adamlarla mücadele eden, bir diğer takım, takım elbiseli adamlar da basbayağı dünyanın en güzel artistik patinaj gösterilerini, hafızalardan silinmeyen sinema klasiklerini, kimisi hayli eğlenceli yabancı dizileri falan da izletiyordu bize.

Allah aşkına, zorla morla, izleye izleye aslında yavaştan sevmeye başladığımız spor ve sanat dalları vardı. Şaka maka, Fenerbahçe - Galatasaray tartışması kadar ateşli olmasa da inceden "Çiftlerde Valova-Vasiliev mi Gordeeva-Grinkov mu daha iyiydi?" tartışmaları bakkal dükkânlarına kadar sirayet etmişti. Gırgır'da karikatürleri falan çizilirdi düşünün artık.

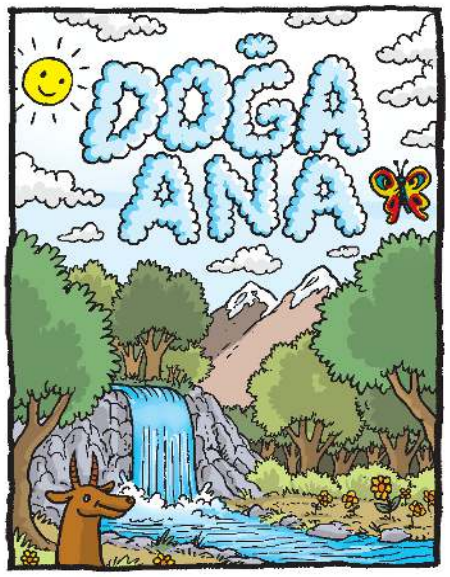
Dolayısıyla o toplantılardaki ortamı merak ediyorum doğrusu. Bir tarafta "TV'de Sinema" kuşağında (Sonra bir ara "TV'da Sinema" yaptılardı hatta) Goddard'ın Serseri Aşıklar filmini, Viyana Filarmoni konserini, Bolşoy Balesini ya da Cemal Süreya'nın falan konuk olacağı bir şiir programını yayınlamak için masadaki arkadaşlarını ikna etmeye çalışanlar var, diğer tarafta ise "Hacı kadın bu şarkıda zaptiye demiş, zaptiye demek devletin silahlı gücü demek, o da devlet demek, zaptiye değil kaynana desin," diye öten düdükler.

Yahu ben Pink Floyd'un Pompeii konserini TRT'de izledim mesela, yani orada bir adam da onu yayınlatabilmek için "Erkin Koray akor basmayı bilmiyor," diyen denyoyu ikna edebilmiş mesela. Ülkece Hakkı Bulut üstadımızın Gecekondu şarkısını dinlememiz uygun görülmemiş ama bir şekilde Pink Floyd aradan sıyrılmış.

Ha nedir, özel televizyonlar ve radyolar gelince TRT'nin baskıcı denetiminden kurtulduk. Böylece Mehmet Ali Erbil'in yarışmacılara bir kafes içinde tavuk kovalatıp çeyrek altın hediye ettiği enfes yarışma programlarımız oldu. Sonra bir süre sonra baktık ki, özeli de, TRT'si de artık hiç öyle baleydi, senfoniydi falan yayınlamaz olmuş.

Şimdi özel televizyonlar da ölüyor. Ne güzel değil mi? Artık Youtube sayesinde, özel televizyonların da (kafeste tavuk kovalatma yarışması yapan, yarışmada milletin ağzına salam sokup donlarını falan indiren özel televizyonların, dikkatinizi çekerim) yayınlamaya değer bulmadığı her şeyi izleyebiliyoruz. Süper valla.

cihan kılıç

Devamı 10. sayfada

Zaman makinesi

- Sivas davasında zaman aşımına 1 gün kaldı, aaa! 2 Temmuz 1993'te 37 kişinin Madımak Oteli'nde yakılmasına ilişkin süren ve ana davadan dosyası ayrılan 7 firari sanığın yargılandığı 19 yıllık dava, zaman aşımı riskiyle karşı karşıya. Böylece, 19 yıllık dosya tamamen kapanacak. Hay Allah.

- Sivas sanığı 5 yıl önce tutuklanıp bırakılmış, aaa! Sivas Madımak Oteli'nde, 37 kişinin ölümüyle sonuçlanan katliamla ilgili davanın sanıklardan İhsan Çakmak'ın, aranırken karıştığı başka bir suçtan dolayı yakalanarak, 3 Mayıs 2007'de tutuklandığı ortaya çıktı. İhsan Çakmak, arandığı süre zarfında 27 Temmuz 1999'da Sivas Altınyayla Belediyesi'nde evlendiğini, 22 Mayıs 1997'de askere gittiğini, çocuğunu nüfusa kaydettirdiğini, emniyete başvurarak ehliyet bile aldığını söyledi. Mahkeme, Çakmak'ın ifadesini vermesi nedeniyle tutuksuz yargılanmasına karar verip, serbest bıraktı.

- HSYK Başkanvekili Okur: Bu saatten sonra Madımak için yapılacak bir şey yok... Zaten... Hakimler ve Savcılar Yüksek Kurulu (HSYK) Başkanvekili İbrahim Okur, Sivas katliamı davasında sona yaklaşıldığını işaret etti ve zamanaşımının modern cezada kullanılan bir uygulama olduğunu vurguladı.Okur, "bu saatten sonra yapılacak fazla bir şey yok" dedi.Var mı?

- Yumruklar konuştu, sandalyeler uçuştu, 4+4+4 komisyondan geçti... TBMM'deki Milli Eğitim Komisyonu'nda görüşülen eğitimde '4+4+4' düzenlemesi yaşanan büyük bir kavgayla kabul edildi. Komisyona 150 milletvekili ile katılan AKP'li vekillerle CHP ve MHP'li vekiller arasında yumruklaşma meydana geldi. Sandalyeler parçalandı, yere düşenler tekmelendi, vekiller birbirlerine su şişeleri fırlattı, ezilme tehlikesi geçirenler oldu. Kısmet...

- AKP'li milletvekilleri, 4+4+4 düzenlemesinin görüşüldüğü komisyona 100 kişi geldi, salonu işgal etti, kürsünün önüne barikat kurdu, CHP'lileri sokmadı, büyük kavga çıktı. Sandalyeler kırılır, yumruklar havada uçuşurken, yüzsüz AKP'liler kürsüden düzenleme maddelerini hızlı hızlı okuyup jet hızıyla kabul etti! Füze hızıyla edemediler. O da büyük kazanım oldu.

- Muharrem İnce : Bu iş sokakta çözülür... Muhalefetten 4+4+4 tepkisi 4+4+4 kanun teklifinin TBMM Milli Eğitim, Kültür, Gençlik ve Spor Komisyonunda kabul edilmesinin ardından CHP Grubu Olağanüstü toplandı. CHP Grupbaşkanvekili Muharrem İnce, "Bunun bir de ikinci raundu var. Bu iş artık sokakta çözülür." dedi.Bazı CHP'li milletvekillerinin "Kahrolsun faşizm" şeklinde sloganlar attığı görüldü. Tartışma ve kavgaların ardından CHP'liler salondan ayrıldı. Sanki boks ediyoruz. Raund maund...

- '150 dürüm yiyip komisyonu işgal ettiler'... CHP'li Muharrem İnce, Eğitim Komisyonunda yaşanan olayları değerlendirirken, "Her şey planlı. Daha öğlen 150 dürüm ve ayran söyleniyor. 15.30'da komisyon salonunu işgal ediyorlar. Hiçbirinin elinde yazılı metin yok. Konuşmak için değil fedailik için gelmişler" dedi. İnce, TBMMM Başkanı Çiçek'e de çağrıda bulundu: Haysiyeti varsa o oturumu iptal eder... Dürümler soğanlıymış. Oturum edilemedi.

- TBMM Başkanı Çiçek, Eğitim Komisyonu'nda yaşanan arbedeyi değerlendirdi. TBMM Başkanı Cemil Çiçek: Son derece üzgünüm. İş bu noktaya gelmesin diye elimden geleni yaptım. Herkese kafa atacaktım ama kafam tuttu... 2 gündür çıkış yolu bulmak için çaba harcıyorum, ama elim hep havada kaldı. Kafam dahil.

- AVM şantiyesinde yangın faciası: 11 işçi öldü... İstanbul Esenyurt'ta bir alışveriş merkezi inşaatının şantiyesinde işçilerin yatakhane olarak kullandığı çadırlarda çıkan yangında 11 işçi hayatını kaybetti. Hay Allah...

- 2011 yılı iş kazalarında ölenlerin sayısı: 558... 2012 Ocak ayı ölen işçi sayısı 62, Şubat ayında ölenlerin sayısı 42... 2021'de sonuçlar ne olacak acaba?

- AİHM'den soru: Vurmadan olmaz mıydı? Babasıyla birlikte 12 kurşunla öldürülen 12 yaşındaki Uğur Kaymaz dosyasına bakan AİHM hükümete sordu: "Vurulmadan etkisiz hale getirilemez miydi?" İHM (Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi), Mardin'in Kızıltepe ilçesinde polisin yaptığı operasyonda babası ile birlikte öldürülen 12 yaşındaki Uğur Kaymaz'ın ailesinin açtığı davada hükümete kritik sorular yöneltti. AİHM, "polisin öldürücü güce son çare olarak mı başvurduğu" ve "daha az radikal bir yönteme başvurma olanağı olup olmadığını" sordu.

- Neyse ki zaman her şeyin cevabını verdi

æ Merhaba.

æ "Kruvasan" ile "Durul Bazan" bir şekilde aynı şey. –Güldür Güldür'den sevgili arkadaşım Rüştü Onur Atilla-

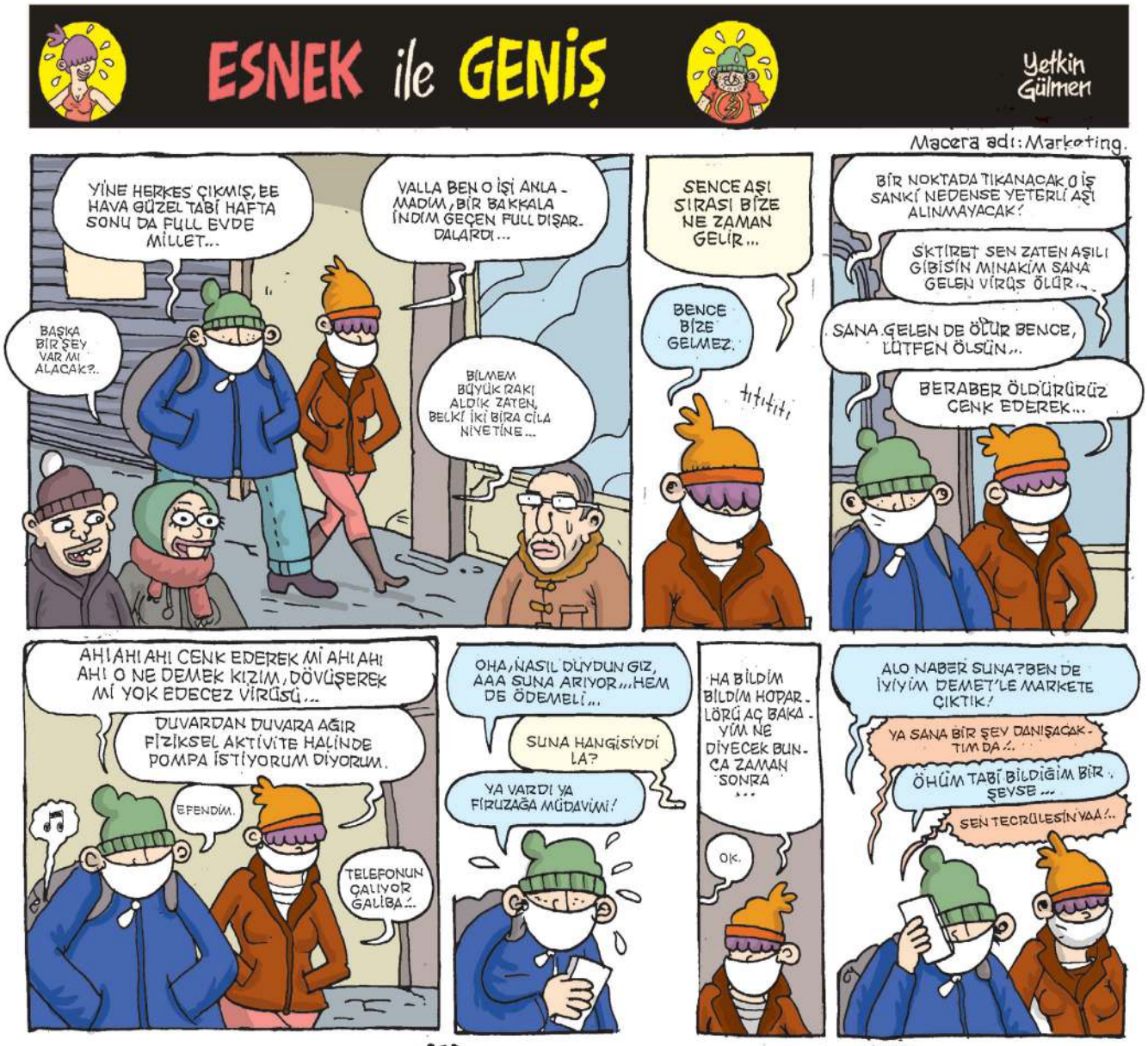
æ "Biz yedik Allah artırsın, sofrayı kuran kaldırsın" diye bir laf var. Latife gibi, şaka gibi. Ortama neşe saçan bir laf gibi. Ekmek Teknesi dizisinde duymuştum bu lafı. Başka da bir yerde duymadım. Halbuki bu lafın ülkedeki hanelerin yüzde yetmişinde kendine ait bir odası bile olmalıydı. Şu son kurduğum cümleden mutlu değilim. Hiç benlik bir mizah anlayışı değil ama oldu bir kere. Geri de dönemem. Yani dönsem dönerim ama dönmem. Nazarını alsın köşenin. Bu arada nazara inanmam. Allah'ım, konuya giremiyorum. Neydi ki ya konu. Konu ne zaten gerçekten de, neyse. Konu ne ya gerçekten. Hayatta en sevmediğim şey, konu. Yok yok, o kadar da değil. İyidir konu. Ne diyordum, "biz yedik Allah artırsın, sofrayı kuran kaldırsın". Halla Hallaa. Hayatımda bu kadar saçma bir laf daha duymadım ben galiba. Lan sofrayı zaten kuran kurmuş, yorulmuş, yemeği de o yapmıştır zaten, kaldırmayı da sen kaldır. Ben biliyorum ağabey. Çocukluğumda bilhassa, gözlemlediğim bütün mutfaklara, neredeyse tek bir kişi girer çıkardı. Bu da o evin annesi olurdu. Lan ne acımasız bir düzenmiş bu be. Şimdi şimdi anlıyorum kadının neler çektiğini. Yemeği yap, sofrayı kur, kaldır, bulaşıkları yıka, ondan sonra evi toparla, banyoyu temizle, ağabey kadın olmak ne zormuş be. Ve kimse bunu sorgulamazdı. Bu son derece doğal bir şeydi. Olması gereken buydu. Çocuk büyüt, her şeyi yap, bir de karşına geçip dalga geçsinler. "Sofrayı da kuran kaldırsın" desinler. Çıldırmamak elde değilmiş ve kadınlarımız nasıl olmuş da çıldırmamışlar, bunu da anlamak çok zor. Bir nevii öğretilmiş çaresizlik işte, ne olacağıdı. Net, özür diliyorum tüm kadınlardan. Babam adına, dayım adına, amcam adına. Enistemin zaten g.tüne dübel çakayım, o olsun. İnsan değil. Neyse, ne diyordum, sofrayı da sen kaldır, a ayı. Bir tabağın ucundan da sen tut. Hayır biz de kötü yetiştik. Normali o sandık, mutfağa gidip kendimize su bile almadık yeri geldi de. Neyse ki yirmili yaşlarımın başında ayrı eve çıktım ve tek başıma yaşamaya başladım da, her b.ku da öğrendim ev işleriyle ilgili. Ben bir yer silerim, kendini lavanta bahçelerinde koşuşturuyor gibi sanırsın. Yemek yaparım, çamaşır bulaşık, bunlar dert değil. Bir temizlik yaparım, bütün mikroplar şaşırır. Ev işlerini hayvan öğrendiğim yetmediği gibi, bir de ustalık da öğrendim. Biraz daha kastırırsam sıfırdan ev yapacak noktaya geldim gelmek üzereyim. Ve bazı konularda üzerime usta da tanımam. Çünkü dünyanın en iyi ustası bile, aslında, "el elin eşeğini türkü çığırarak ararmış"taki o insan işte aslında. Kendin usta ol. Vaktin gitmez bir kere, usta bekleyeceğine evde kaskatı bir şekilde, giriş işe aga, paranın büyük bir kısmı cebinde kalır, ve her şey de istediğin gibi olur. Çünkü ustaya, "ya sanki burası olmamış" da diyemiyorsun. Hemen alınıyorlar. Usta değil, çocuk sanki birer birer hepsi ayrı ayrı bana. Bir de havalarından geçilmiyor. Her şeyin en güzelini kendilerinin yaptıklarını sanıyorlar, başka usta da beğenmiyorlar. Bak ben de ustayım şimdi, ben de başka usta beğenmiyorum. Ne beğeneceğim aga. Ben bir balkon demirini bir haftada boyamışım. Kazımalar yıkamalar zımparalamalar bantlamalar. Gidip gelip Michelangelo gibi hissede hissede boyamışım. Sadece temizliği, boya öncesi ince işçiliği dört gün sürdü. Bunu hangi usta yapar. Geldiği gibi boyayı çalar paslı pisli isli demire gider. Bir de kendi kötü boyasıyla gelir, senin aldığın alacağın boyayı da beğenmez. O yüzden olabilen usta olsun, herkes ev işi yapsın. Sofrayı da asla kuran kaldırmasın. Ayıptır ya artık. Vallahi ayıptır. Çı çı çı. Kuru vileda paspasının deterjanlı suyla temas eder etmez nasıl da neşe içinde koyverdiğini kendini, herkeşler bilsin.

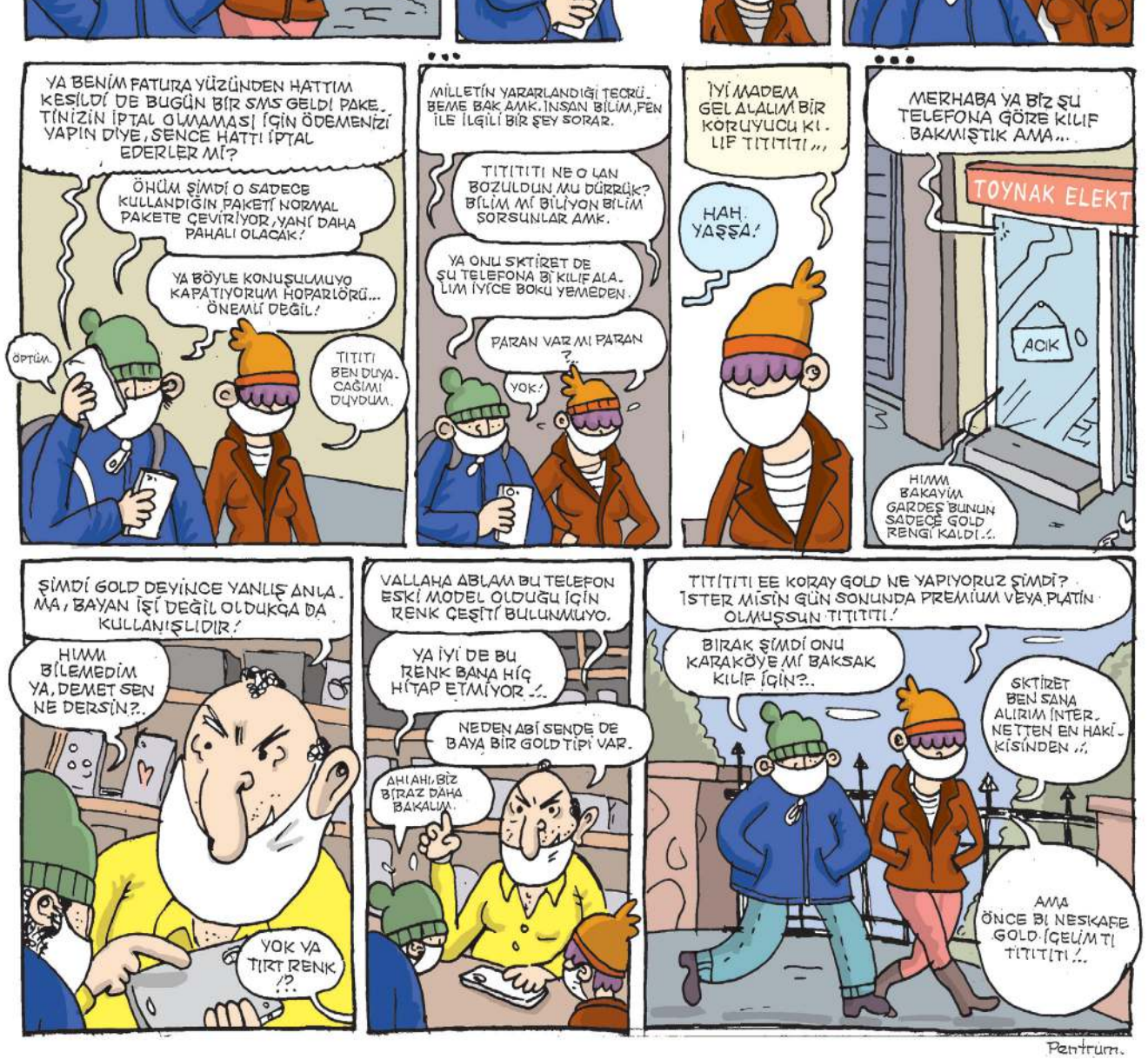
æ Şarap tıpasını da geri sokmak ne zor yarabbim. Bazısı da ne yapsan girmiyor. Ben çok bilirim gecenin bir yarısı sessiz sessiz tıpa tıraşladığımı. Çok bilirim yani.

æ "My treat" adında bir "tiritçi" açma fikri, çık aklımdan.

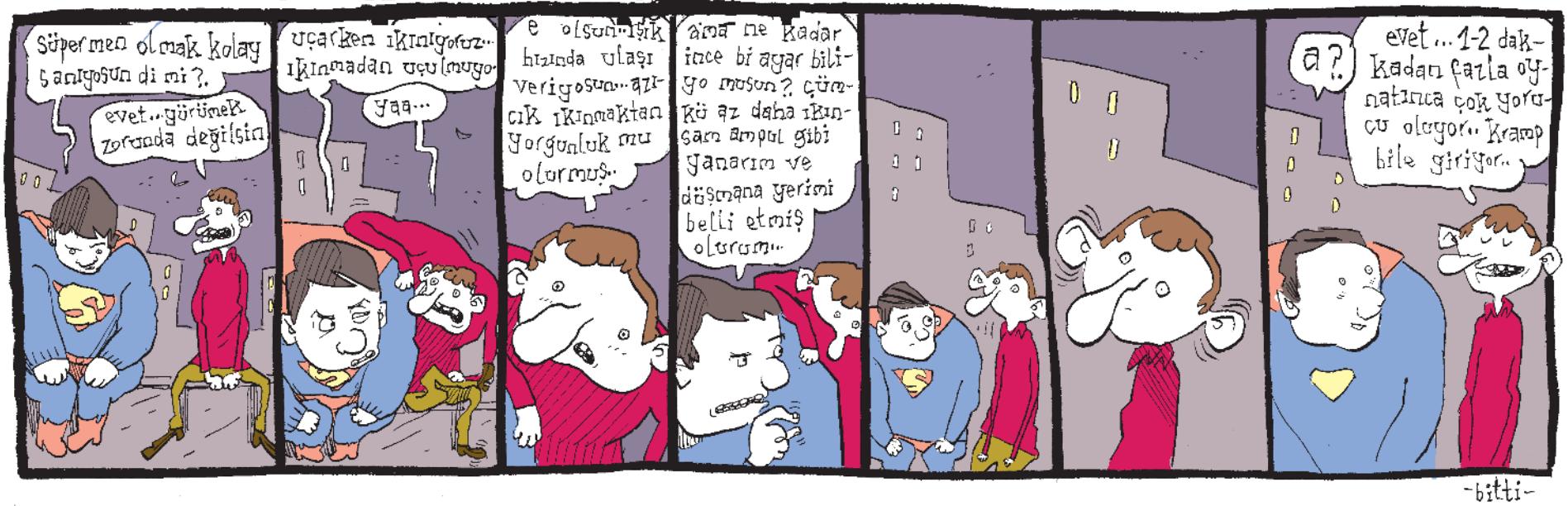
æ Tabii ki biraz önce kuzenim geldi yine eve. "Hayatım boyunca y.rrak gibi büyüklerim oldu hep" dedi. "Oha, o ne lan öyle" dedim. "Öyle öyle" dedi, "büyüklerimden hep çektim, büyüklerim konusunda hep şanssız oldum, halbuki bir insanın hayat yolunda ilk adımlarını sağlam atabilmesi için büyüklerinin rolü çok önemli değil midir" dedi. "Bilmiyorum, öyledir belki de" dedim. "Öyledir öyledir" dedi. "Ee" dedim. "Ne bileyim ağabey, dayım mesela, bir akşam müzik dinliyorum diye hışımla odama girip azarlamıştı beni, gözlerinde öfke vardı, o anı hiç unutamıyorum mesela, bir de sen kimsin, bizim evimizde misafirsin, ben sana değil, sen bana uyacaksın, haksız mıyım" dedi. "Haklısın lan" dedim. "Amcam mesela" dedi. "Evet" dedim. "Resmen kendini benimle bir yarışa sokmuştu, bir kıza aşık olmuştum, o kızın ablasına yürüdü hemen, ruh hastasına bak, boşa yürüdü gerçi ama, ne bileyim, sevgilimden de tiksinmeme sebep oldu, amcaya bak" dedi. "Fenaymış gerçekten" dedim. "Kuzenim mesela" dedi. "En sevmediğim tür" dedim. "Bir gün bir iyiliğini görmediğim gibi, tarikatçıydı da mal" dedi. "Ee" dedim. "Beni de sokmaya çalıştı tarikata, ben de tek bir ömrüm var, neden özgürce yaşamak varken biat edeyim dedim diye bir daha da benimle hiç konuşmadı sığır" dedi, gitti. Çabuk anlattı, çabuk gitti. Sustum. Susmayıp da ne yapacaktım çünkü. Güzel sustum.

æ Hoşça kal.

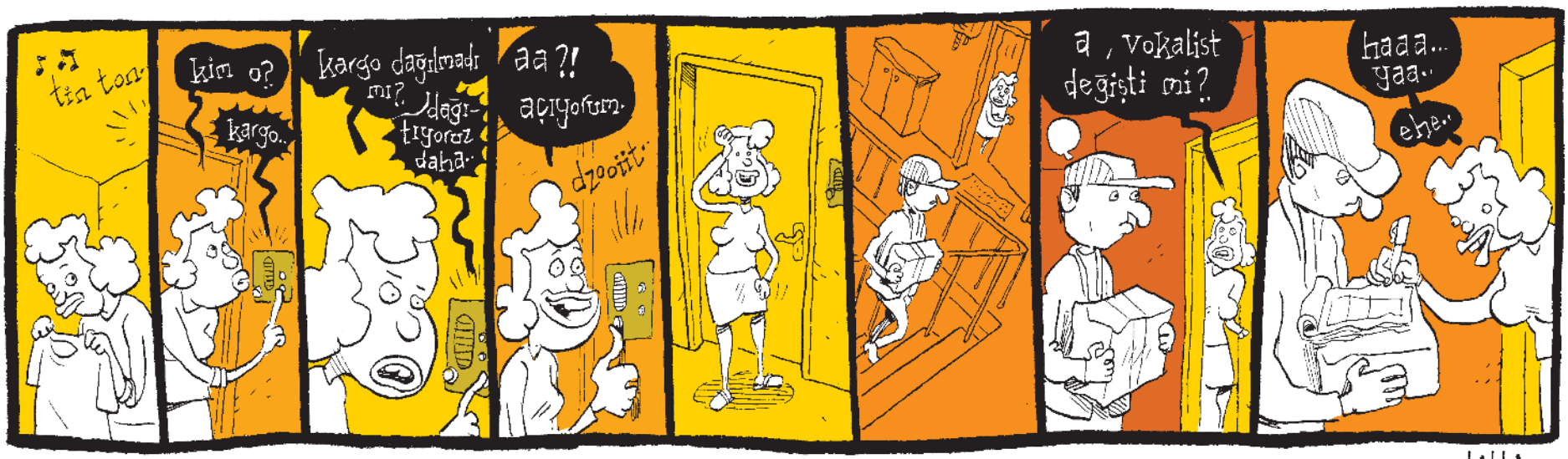

EMRAH ABLAK'LA MİZAHÇILIK

-bitti-

-bitti-

Melodi

Noterden imza beyannamesi almam gerekti. Noter onayıyla devlete benim imzam şöyledir, diyorum. Bırak devleti zorunda kalmasam kimseye göstermeyeceğim bir imzam var. Burada şikayet edecek bir durum yok, yeterince üzerine düşsem utanılmayacak bir imzam olabilirdi ama artık çok geç. Herkes bunun farkında. Vezne sırasındaki Ruşen Bey de bunun farkında. Site yönetiminde çeşitli haksızlıklar olmuş, onu halletmek için buradaymış. Bu mevzuyu dinleme konusunda bir şikayetim yok ama Kadıköy 7. Noteri'nin daracık ofisinde nefesim maske vasıtasıyla gözlük camlarımı buğulandırıyor. Ruşen Bey'in site yönetimini ele geçirenleri taklit eden mimiklerini göremiyorum. Bu sorunumu gören Ruşen Bey, gözlük-maske kombinasyonuna dair fikirlerinden bahsediyor. Aslında insanların fikirlerini dinlemeyi severim. Hatta bir yerden sonra melodi gibi gelir.

nan-nana-na-nannanna-nana

Rüyamda sık sık adam öldürdüğüm açığa çıkıyor. Ben de beni yakalayan polislerle aynı anda öğreniyorum adam öldürdüğümü. Çok erken yaşta piyano kursuna yazdırılan zengin çocuklarının ilk hatırasının gözlerini açar açmaz kendilerini mini bir ev konserinin odağında buldukları gün olması gibi bir his. Bilinçaltım bile aksiyonlu bir öldürme sahnesine yakıştıramıyor beni. Yine panik atak krizi geçiren memur gibi yanlışlarımla boğuşuyorum rüya sonuna kadar. Günlük hayattaki "Ağzımdan kesin yanlış bir şey çıkacak" gerginliğinin bir yansımasıdır belki. Ergenlik dönemimde gayriihtiyari küfür etmekten korktuğum için akrabalarımın yanında konuşmazdım. Öyle geçti yıllar, hala onları sevmediğimi sanıyorlar. Bu anlamsız korkum devam ediyor, yeni bir ortama girdiğimde aynı tedirginliği yaşıyorum. İçimde sakladığım, şok edici bir bilgiyi açık etmekten korkuyorum. İşin kötüsü bu sakladığım şeyin ne olduğunu bilmiyorum. Ayıplanabilecek ne var diye düşününce aklıma bazı günler yüzümü yıkamamam, cama vurup düşen bir kuşu fark etmeme rağmen görmezden gelmem gibi ihtimaller geliyor. İnsan neyi sakladığını bilmeyince beklenenin aksine daha da tedirgin oluyor.

nen-nenenen-nene-ne

Bu bilinmeyen suç dolu rüyalarımdan birisi de imza atmaya dair. Gözümü açtığımda kendimi bana ait olmayan bir bedenin içinde önümdeki kağıda imza atmak üzereyken buluyorum. Rahmi Koç'un holding satışı, İsmet İnönü'nün önemli bir anlaşma imzası ve teyzemin temelden kooperatife girme anı. Üçünde de his olarak Deniz'im. Kararsızlıklar, on kere kontrol etmeme rağmen sonu gelmeyen birilerine danışma isteği… Ama dışım Rahmi Koç. Kararlı bir şekilde imzalıyor değerinin yarısına holding satışını. Ben nereden bileyim Rahmi Koç'luğu… Kooperatif işinde bana kontratı uzatan kişi gerek zayıflığı gerek güleçliği gerekse de esmerliğiyle Jet Fadıl hissiyatı veriyor. Teyzemin bedeninin içinden izleyen ben adamın yalan söylediğini anlıyorum ama teyzemin elleri benden bağımsız hareket ediyor ve benim dandik imzamdan çok daha güzel bir dokunuşla ömür boyu pişman olup her aile toplaşmasına ağlayarak anlatacağı bir hikayenin ilk adımını atıyor.

Vezne nedense sıradan kimseyi almıyor. Fikir ve nasihat verme işine Ruşen Bey'in sitedeki iktidar savaşında sağ kolu olduğunu tahmin ettiğim biri daha girdi.
lalla-lala-la-lalalala-lalala

İmza işlerinden korkuyorum. İnsanlar imza taklit edip senet kitleyebiliyor. Gerçekten imzasını atan kişi bilerek bozuk atıp sonrasında "Bu imza benim değil" diyebiliyor. Bunları Türkiye gibi bir yerde, teyzem gibi insanları izleyerek büyüyen bir memur çocuğu için korkunç ihtimaller. Çocukluğumdan beri başarımda da başarısızlığımda da anonim kalma arzusu taşıyordum. İnternet o açıdan imdadıma yetişti. Ama imza konusunda başımın belaya girmesi de bu anonimlik sevdasından oldu. 11 yaşındayken graffitiye merak sarmıştım. WOM (çünkü sol üst ve sağ alt köşeden tutum çevirince yine WOM) müstear ismiyle defterime karalamalar yapıyor, imzamı sprey vasıtasıyla duvarlarda sergilemeden önce çeşitli desenler deniyordum. Bir gün gerçekten cesaretimi toparladım ve bir apartman duvarına yaptım. W harfi kral tacı şeklinde, dış çizgiler siyah ve içi yeşil bir graffiti denemesi. Graffiti sanatçıları genelde gizli ve gece kullanırlar spreylerini ama ben yaşa takıldığım için gündüz graffiticisi olmuştum. Hem bu gündüz olayı hem de sanatıma ek olarak aynı spreylerle BJK yazmam sonucunda yakalandım. Borçtan kaçmak için kendi imzasını reddedenler gibi WOM olmadığımı iddia ettim ama olmadı.

lol-lololo-lol-lololo
nanna-nenene-nana-ne

Neyse ki vezne çalışmaya karar verdi, Ruşen Bey ve yaverinin dinletisinden sıyrıldım ve imzamı beyan etme işlemimi tamamladım. Artık herhangi bir yanlışımı inkar etme şansım kalmadı.

Tavuk Blues

İzin verin sizleri ortaokul yıllarıma ve de o yıllarda içinde yaşadığımız aile apartmanına götüreyim.

Aile apartmanımız temelinden çatısına kadar ailemizle doluydu. Pencerlerinde yalnız biz gözükür, birbirimizin inkar edilemez ve kaçınılmaz varlığından bunaldığımızda misafir odalarına kaçıp soğuk duvarlara alnımızı bizler yapıştırırdık. Varoluşsal sıcak basmalarına en etkili çözüm olarak bu yöntemi bulmuştum. "Bana beş dakika müsade edin, önemli bir şey düşünmem lazım" diyerek, ya da hiçbir şey demeden, sessizce ortalıktan yok olup misafir odasının duvarlarına alnımı dayayarak kendimi soğutuyordum. Duvarın soğunu aldım, oturma odasının zeminini olduğu gibi kaplayan halıflekse sürtüne sürtüne yüklendiğim statik elektriği duvara aktardım. Gidin bakın, alnımın izi hala duvardadır, o noktaya çivi çakılamaz, matkapla girilemez.

Tam olarak o akşam niye kıpır kıpır olduğumu hatırlamıyorum. Oturma odamızda televizyon izleyen anne babamı tedirgin edecek şekilde dolaştım durdum, halflekste yuvarlandım, evin köpeğine dadandım, çekmeceleri karıştırdım. Halıfleks yeni döşenmişti, ailem sanırım halıfleksten gurur duyuyorlardı. Satın alma sürecinde kasabada halihazırda satılan halıfleksler babam tarafından beğenilmemişti, ince bulunmuştu. Daha kalın, daha tüylü bir halıfleks daha büyük nüfuslu bir kentten bulunup sipariş edilmişti. Halıfleksi döşeyen insanlar annemi halıfleksin güzellikleri ve kalitesi hakkında doldurmuştu. Babam evini komple halı kaplayan, ailesinin alttan soğuk yememesini sağlayan bir insanın gururunu yaşıyordu. Sanırım bastıramadığım neşemin nedeni buydu. Ya da yün çorapla halıya sürtüne sürtüne statik elektrik doldum tam olarak bilmiyorum. Kıvancımız sönmesin, gururumuz bir süre daha devam etsin diye televizyon izlemeye çalışan anne babama halıfleksle ilgili sorular sorup durdum. Kulaklarıma müzik gibi geliyordu anlatılanlar. Oysa en güzel şarkılar bile söyleyenin nefesinin yettiği kadar sürer. Bir yerden sonra sıkıldılar. Durmadan halıfleks hakkında konuşmak isteyen bir çocuktan herkes sıkılır. Şimdi, ilerleyen yaşımda bunu daha iyi anlayabiliyorum.

Babama fazla mı yaklaşmıştım, kişisel alanını mı ihlal etmiştim? Bir şekilde oturduğu koltuğun arkasına girmeyi başarmıştım, ensesine çok yakın bir noktadan halıfleksi zemine yapıştırmak için kullandıkları yapıştırıcının da İstanbul'dan mı getirildiği yoksa kasabamızda bu muhteşem halıfleksi yapıştıracak ölçüde kaliteli bir yapıştırıcıyı bulmanın mümkün olup olmadığını soruyordum. Öncelikle koltuk takımımızla duvar arasında bir aralık olmadığı için oraya nasıl girebildiğime şaşırdı, sonra duvarla koltuk arasından çıkan kafamı tutup "normal baliyle yapıştırdılar halıları, televizyon izlememe engel oluyorsun, lütfen buradan git" diyerek beni oturma odasından sürdü. Nereye giderim, ne yaparım?

"Babannenlere git, tavuklara bak bakalım ne yapıyorlar, bir ihtiyaçları var mı?" dedi. Babannemin terasında beslediğim tavuklar onlara olan sevgimin ötesinde büyümüştü. Birlikte hareket etmeyi akıl etseler beni alt edecek, rehin alacak kadar büyüktüler. En başta tacuk alalım diye ısrar eden ben olduğum için ve ne bizim katta, ne babannemlerde kimsenin terasın ortasında kümes görmekten çok memnun olmadığını hissettiğim için sesimi çıkartamıyordum. Tavuklar kaderim olmuştu. Sürgün bir prens olarak kümesin önünde dikilip tavukların boş bakışlarında sevgi kırıntısı ararken artan halıfleksleri kümesin zeminine döşeme fikri beynimde yeşerdi. Bu güzel bir fikirdi, babam kendi ailesinin altına halıfleks döşediği gibi ben de kendi tavuklarımın ayaklarının altını lüksle tanıştıracaktım. Mutluluk vardıysa, buna yakın bir his olmalıydı.

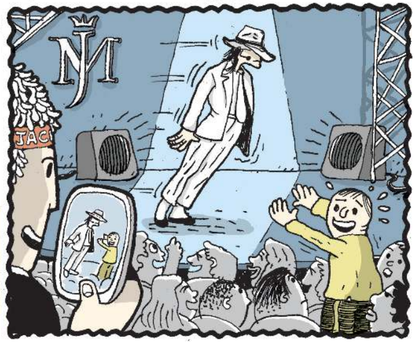

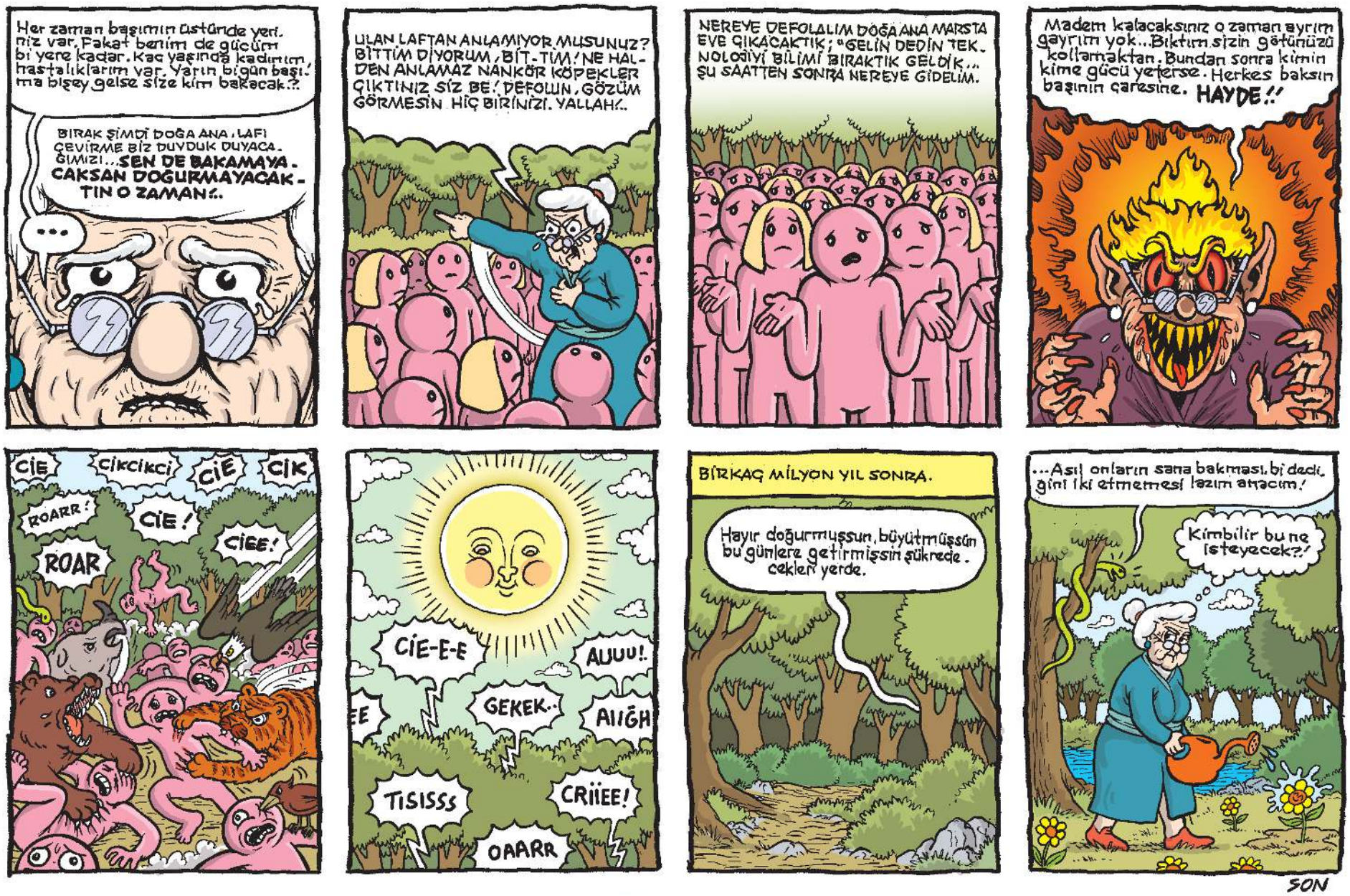

Kahvaltı

Önümdeki iyi giyimli ve iri adamın 1 tane kaşarlı poğaça ile doyacağına ihtimal vermiyordum. Bana kıyasla daha büyük bir cüsseye sahip ve bu beden kesinlikle daha fazla kaşarlı poğaçayı hak ediyor. Poğaçasını alıp hesabı ödemek için tezgahın hemen yanındaki kasaya uğradığı an ben de satıcı kıza isteklerimi sıraladım: 1 tane su böreği, 1 tane kaşarlı, 1 tane de zeytinli. Kaşarlıdan sonraki zeytinli poğaça isteğim, hesap ödeyen adam tarafından pek de hoş karşılanmadı. Ödemeyi yaparken bir taraftan da suratıma bakıp kısa süreli süzdü beni. Ben de onu süzmüştüm ancak bunu alenen yapmadım. Ben onun yeteri kadar poğaça satın almadığını düşünürken, o da benim gerektiğinden fazla poğaça satın aldığımı düşünüyordu muhtemelen. Fakat o, yargılama eylemini daha belirgin bir şekilde yaptı ve çıkarken de küçük bir bakış fırlattı. Biz bu adamla gün boyu farklı yerlerde karşı karşıya gelsek ben inanıyorum ki aynı bakışı yine fırlatır ve bunu yapmaktan sıkılmazdı.

Su böreğini bırakıp gitsem ve onun duyacağı şekilde "Ben bunu hak etmiyorum. Börek fazla, poğaçalar neyime yetmiyor" desem bence mutlu olacak ve yanıma gelip "Doğru olanı yaptın" diyerek beni tebrik edecekti. Fakat ben birileri tarafından yargılanıyorum diye kahvaltı ritüelimden vazgeçecek değilim. Ayrıca ben her gün böyle kahvaltı yapmıyorum. Su böreğinden bir parça kalıyor ama kahvaltıya başlarken onu orada görmek beni fazlasıyla mutlu ediyor ve ben bu mutluluğu yaşamak için kahvaltı yapıyorum. "Oh be! Birsürü poğaçam var. Ne kadar yersem yiyeyim bitmeyecek" diyorum. Bunu kendime anlatabiliyor ve aynı zamanda anlayıp hak verebiliyorum. Fakat hiç tanımadığım bir adamın yanına gidip bu kadar uzun bir açıklama yapamam. Yapmak isterim ama alacağım tepkiden çekinirim.

Bu düşüncelerden sıyrılıp ödeme yapmak için kasanın olduğu tarafa geçtim ve yüksek sesle "1 tane kaşarlı, 1 tane zeytinli bir de su böreği var" dedim. Siparişlerimden herkesin haberdar olmasını istiyordum artık. Bakalım az önceki adam gibi yargılayacaklar mıydı beni? Toplum, kahvaltı tercihimden ötürü ötekileştirecek, hak ettiğinden fazlasını alıyor aç gözlü herif diyecek miydi acaba? Hayır. Böyle şeyler olmadı. Pastanedeki kalabalık da benim yanımdaydı. Siparişlerime ve bana saygı duyduklarını fark ettim o an ve mutlu oldum. Hiçbiri gözünü devirip bakmadı. Hepsi kendi siparişleri ile ilgilendi. Bu, doğru ya da yeterli bir test midir bilmiyorum. Belki de pastanedekiler çevresinde olup biten her şeye bu denli duyarsız insanlardı kim bilir? Bunu ancak "5 tane de şu pizza gibi olanlardan ekleyelim, onları da tek başıma yiyeceğim" dediğimde anlayabilirdim ama bunu yapmadım.

Toplumu, kahvaltı ritüelim ile daha faza meşgul etmek istemiyordum. Ben inanıyorum ki bu toplumun düşünecek daha fazla şeyi var. En azından pastanede poğaça sırası bekleyen insanlar için bu geçerli. Fakat az önce beni yargılayan ve hak etmediğim kadar poğaça satın aldığımı düşünen adam için aynı şeyleri söyleyemem. O adamı bulup kendimi açıklamak istedim bir an. Sonrasında üşenip vazgeçtim. Nuri'yi aradım. Olayı anlattım. Bence de su böreği biraz fazla olmuş dedi. Biz ne zamandır insanları yaptıkları kahvaltıya göre yargılar hale geldik diye sordum ona. Yargılamadığını, sadece düşüncelerini ifade ettiğini belirtti. Peki ama ben doyacağıma inanmıyorsam ve hatta buna eminsem, sırf sana ve senin gibilere kendimi ispat etmek için daha az poğaça mı satın almam gerekiyor diye sordum. Sinirlendiğimi düşünüp "Kendinde değilsin. Sakinleş sonra konuşalım" dedi. Gerek yok konu kapanmıştır diyerek telefonu suratına kapattım.

ÖZER AYDOĞAN

ENGİN ERGÖNÜLTAŞ

"Binlerce, on binlerce kedinin hep birden kımıldadığı/ Kedilerden örülmüş bir semtte"
Edip Cansever

Hadi koronadan biz delirdik birbirimize sarıyoruz. Onlara ne oluyor? İki adet yeniyetme; normal kumrulardan az biraz daha küçük boy iki genç kumru. Yeni peydah oldu bunlar yakınlarda. Ürkek bir teyze tavırlarıyla su içmeye gelmiş zavallının (sıradan, normal boy kumru) iki yanından hücum edip sinirli sinirli hızlı hareketlerle, aynı anda gözlerini gagalamaya başlıyorlar. (Otomatik Portakal'ın köprü altında yaşlı döven o gençleri…) Ağzımda lokma fırlayıp müdahale ediyorum. Saldırıya uğrayan zavallı ürküp kaçtığı halde bunlar elimin uzanmayacağı ama yine de pek yakınında, epey de riskli bir yeri kestirip oraya konuyorlar. Oradan bakıyorlar bana. Dik dik. El kol hareketlerimden kaçmıyorlar. Göz temasını da kesmiyorlar. (işler "Kuşlar" filmine?) (Benim geleneksel çatışmalarım. Karışılır mı? Tabiatta taraf tutulur mu? Doğru bir ahlaki tutum almak mümkün müdür?) Tamamen tın tınım. Hiçbir şey anlamıyorum. Ne dönüyor. Ne yapılır? Kovalayıp kendileri yeseler; (güçlü olanın hayatta kalması falan filan) o da değil. (gerçi öyle olsa da, onu da tam anladığımı söylersem yalan olur) "Tabiat hiç acele etmez, yine de işler mükemmel akar" demişti büyük Çinli bilge Lao Tzu. Haklı mı? İnşallah haklıdır. (Sanki acele de ediyorlardı o yeni yetmeler)

Yasaklı gün. Yine de Starbucks'un önünde bir kalabalık. Sıraya girmişler. Bekleşiyorlar. Uzaktan da olsa görünüyor buradan. Uzanıp bakınca. Bizde ilk kahve yapılan, oturulup kahve içilen mekân 1554'de Tahtakale'de açıldı. (Peçevi Tarihi) Kolomb'un Amerika kıtasının keşfinin üzerinden henüz sadece 62yıl geçmiş, ABD'nin kuruluşuna daha 222 yıl var.

"Otomatik Portakal/ Clockwork Orange" bir muhtemel korkunç gelecekte geçiyordu.(yukarıda adı geçen) Burgess haklı çıktı. Zaten içinde gerçekleşmesi pek güç, uçan kaçan bir şeyler falan yoktu. "Makul" beklenti: "Şiddet" "Şiddet Toplumu" Oldu bitti. Bir nevi "Kendini gerçekleştiren kehanet" Çok fazla yazılmış çizilmişti şiddet dolu, cehennemi bir gelecek fikri. Dünyası. Gelecek tahmini zor mesele. Her zaman denk düşmüyor. Riskli işler. (insandan üstün androidlerle dolu "Blade Runner" yazıldığı dönemin yakın geleceği olan;2019 yılında geçiyor)"Elektrikli koyun" hayal ederek uyumaya çalışan Androidler nerede? Tersi de olmadı değil yalnız. "Erken Gerçekleşme" Hatta çok çok çok erken… JulesVerne yaşadığı dönemden tam bin yıl sonrasını anlattığı hikâyesinde; ancak binyıl sonra gerçekleşebilir bir buluş olarak anlatmıştı: (2890 yılında geçiyor--"2890 Yılında" Türkçe çeviri kitabın adı--) "Fonotelepot"; "aynasında" görüntü de aktarabilen bir telefon bu. Dönemin medya devi Earth Herald gazetesinin sahibi, o sırada Paris'te olan hanımıyla görüşüyor. Fonotelepot'la. Amerika'dan arıyor. Eşi aletin "aynasında" beliriveriyor. Henüz yatakta. Mahmur. (Gazetecilik de bambaşka bir aşamaya geçmiş: haberler artık telefonla sesli olarak abonelere aktarılıyor.) İnternetin ilk ilk, bebeklik halini 80 li yılların sonunda öğrenciyken bir Fransız arkadaşımın evinde ilk kez gördüğümde çok şaşırmıştım. Aynı Jules Verne'nin o dediği "Fonotelepot" a benziyordu. Bir telefon ve ona bitişik A4 boyunda bir yeşil ekran. O ekrandan titrek yazılar akıyordu sürekli. "Bununla hiç tanımadığın insanlarla da yazışabiliyorsun" demişti arkadaşım. "Chat"in ilk halinden söz ediyor. "Ee, o kadar hevesliysen tanımadığın birini telefonla arayıp konuşabilirsin ki zaten, yazışmak çok daha zor" diye düşünmüştüm. Cahillik işte… Henüz resim yoktu. "Aynasında" Sadece yazılar; Rehber, uçak tren bilgileri, tarifeler falan… Adı : Minitel'di. Bildiğimiz internet çıkınca yavaş yavaş kaybolup gitmiş… Ben dönmüştüm. Daha bir sürü buluş. Kitapta. "Bunlar çoktan oldu bile" diye seviniyor insan yoktan yere… Hele en son gelişmeler sayesinde ortalama insan ömrü 58'e çıkmamış mı, o da hoş. Ama ben en çok; yataktan kalkar kalkmaz insanı yıkayıp giydiren (ayakkabılar dahil sokağa çıkmaya hazır hale getiriyor) "Mekanik Giydirici" yi sevdim. O henüz ortalarda yok… Eh, 2890'a çok var…

Herneyse,

Yazı bitti…

Hepinize dostluk, kardeşlik muhabbet dolu günler diliyorum.

engin.ergonultas@gmail.com

CİHAN CEYLAN

ELON MUSK'IN ARDINDAN KAPALI ÇARŞI ESNAFI YAVUZ BALCAN'IN DA ATTIĞI TWİTLERLE KRİPTO PARA PİYASASINA YÖN VERDİĞİ ÖĞRENİLDİ... YAVUZ BALCAN'IN SON TWİTİNDEN SONRA BİTCOİN 55 BİN DOLARI AŞTI!..

BU TWİTLE Mİ YAPIYOSUN YAVUZ ABİ SEN BU İŞİ?.. NASIL YA?

YAŞIMIZ YETMİYORSA YAŞANTIMIZ YETER...

BU GECE Bİ TWİT DAHA GELEBİLİR $$$... ÜÇ BEŞ DE SEN SEBEBİYLEN HADİ...

Titanikte aşk...

Martıda aşk...

Martı daha iyi kazasız belasız...

Sugar daddy esnaf eyleminde...

İŞ YERLERİMİZ KAPALI AYLARDIR CİRO'NUN YÜZDE ÜÇÜNÜ DESTEK OLARAK VERİCEZ DİYORLAR / SADAKA MI KARDEŞİM BU / NASIL DÖNDÜRCEZ BİZ BU ÇARKI?/ DALGA MI GEÇİYOLAR BİZİMLE?!

Sugar daddy bile kan ağlıyorsa normal esnaf ne yapsın?!

the CROW

GEÇEN YERDE Bİ CEVİZ BULDUM ATTIM AĞZIMA LAN MEĞER KARGANINMIŞ. O GÜN BUGÜN HUZURUM YOK, SALDIRIYOR NERDE GÖRSE...

HE ÇOK KİNCİ OLUYOLAR UNUTMAZ O SENİ!..

ABİ!..

YOKSA O KARGA SEN MİSİN?!.. PÜ! / OLACAK İŞ Mİ LAN SEVGİLİSİNİN İNTİKAMINI ALACAK. DERKEN!..

YEMİŞİM İNTİKAMINI ARTIK SADECE CEVİZİNDEYİM. / SEN ÇEKİL TURAN KONUYA MÜDAHİL OLMA ARADA SEN DE YANARSIN!..

TRİBAL GİFTEKSİYON

CENGİZ ÜSTÜN

HİTLER BELGESELİ -1956-

En son Rus savaşı sırasında yüzünüzü ameliyatla değiştirmiştik!.. Ama 10 yıl sonra neden aynı bıyığı bırakıyorsunuz sayın Adolf?

Modası geçince anlaşılmaz diye düşünmüştüm.

Tilkiyi kıskandıracak kadar kurnazsınız valla bravo!

Ya yarış atı değilim bişey değilim, sen bana niye dopingi basıyorsun ki?! Her türlü geçerdim ben bu engelleri!..

TROKLE!

MACERAYI SEVEN ADAM mini macera: Köydeki hesap.

Vay piç! Demek köy kenarındaki pulukları römorkları demirciye satan sendin! Kaçma orakla kafanı alacağım!!!

Saçların korkudan bembeyaz olması...

O oraklı adam yine kapıya geldi ne yapayım!

Oyala onu!

Süpo...

Pandemide çalışmıyorsunuz zannediyordum.

Ya hiç çalışmıyorduk biz zaten, bizimki amme hizmeti... En son 65 yaş üstü, ne yardımcı olalım dedik... Markete dil mi amca?..

Evet ama elimi g*tümden çeksen diyorum.

Ensederi taşlıyacağım o zaman.

Çadırdaki çeri-çöpü alayım mı?

Tanışıyor muyduk?

Öyle mi, al o zaman!..

Bizim bu arsa!

AHA DON OLAYINI GÖRDÜM SONUNDA!

Herşeye çocuk gibi şaşırıyorsun sende ya!

Kayıp pekmezinizi akıtınca görecem sizi!

ÇITI!

ÇIT!

ÇIT!

İstanbul üniversitesi Arşivcilik mezunuyum. Ama çekirdek aile evimizde çeşitli yerlere serpiştirilmiş sünnet, evlilik davetiyelerini bi türlü düzene koyamıyorum...

... Bu pandemi iyi fırsat oldu!..

Hanım oğlan delirdi...

Kuntluk Acisi

Ya, yıl olmuş 2042! Şu makas alan dayı sayborglerini üretmeyin artık ya! Ya da makas alma algoritmasını kaldırın! Bu nedir ama ya!

Robotum nassın? EHEHE!

KOP!

ACIYYE!

Bebek Kafası

VEDAT ÖZDEMİROĞLU

"Kazan nerde kaynarsa, maymun orda oynar!"
- Çin Atasözü

*** "Hakikat nerede" diye sormuşlar bilgeye, "Demin buradaydı, şimdi gitti!" demiş...**

* Hemen hemen herkes hayattaki sevgisizlikten şikayetçi ve hemen hemen hiç kimse, kendi sevgisizliğini itiraf etmiyor. Sevgi ya da kötülük herkesin dışında, sosyal bir paket adeta! Dışardan bekliyoruz, aynı zamanda beklenen dışarının parçası olduğumuzu aklımızdan çıkararak. Bencilliği bile beceremeyecek kadar dışarıya bağımlı oluşumuz mu daha saçma yoksa sevgi mesaisini karşıya yükleyip "Hele önce bi sevileyim de zamanla ben de severim belki" blöfü mü? Ne bileyim, saçma da güzel, saçmalığı seviyorum, esasen sevmeyi seviyorum, sevmemek fazla mesaiye kalmak gibi...

Çetin Alp

*** Çocukken Red-Kit'e aşık olan bir sevgilim vardı. Kızı unuttum, Red-Kit'e aşkını unutamadım...**

* Alkole düşkün biriyle tanışmıştım. İçtikten sonra çinko hapı alınca alkolün tesirininin geçtiğine inanmıştı. İçti ha içti, sonra çinko yuttu. Sonra gene içtikçe içti, ilk hapı unutup tekrar çinko almaya girişti, dedim "Yalnız bu ikinci çinko!" İkinci hapı da yuttu. Sonra uzaklaştım oradan, tombalayı bekleyemedim...

*** Ayrılırken kimi "Unutama beni..." der, kimi de "Unut ama beni..."**

* 13 yaşımdaydım, televizyonda Eurovision Şarkı Yarışması vardı. Bizim ülkenin şarkısı Çetin Alp'in söylediği (tersinden) meşhur "Opera" idi. Her zaman kalpten Türkiye'yi tutardım ama bu kez benim de ümidim yoktu Opera'dan. Sevemedim. Tüm şarkıları dinleyip en sevdiğimi tutmaya karar verdim. Hakikaten de dinledim, nihayetinde İspanya'nın "El" adlı şarkısına verdim gönlümün 12 puanını. Şarkıların bitip puanlamanın başladığı zaman, en sevdiğim bölümdü. Türkiye'den umutsuzdum ama İspanya'nın şarkısına ve kulağıma güveniyordum. Sonuçta oylama yapıldı, hangi ülke kazandı hatırlamıyorum ama sonuncular aklımda. İki ülke 0 puanla, yani hiçbir yerden puanın zerresini almayarak son sırayı paylaştılar: İspanya ve Türkiye! Ne olduğunu tam idrak edemedim. Madem hiç puanla sonuncu olacaktım, niçin başka ülkeyi tutmuştum? Kendi ülkemin sıfırı mis gibi oradayken neden başka başarısız gönül bağlamıştım? Müzikten nasipsiz miydim? Eurovision benimle dalga geçmek için mi vardı? Ne yaparsam yapayım, puansız sonunculuk muydu benim kaderim? En saçması da, o gece aklıma gelince, aradım buldum mevzubahis "El" adlı şarkıyı, tekrar dinledim, yine bana güzel geldi! Demek ki nasipsizlik böyle bir şey. Olmayınca olmayor...

*** Salgın günleri: Yarasa olan gocunur! - Mehmet Günerli**

* O hep bahsedilen 87 kışında, üniversitenin ilk yılındaydım. Önceki beş yıl İskenderun'da kara hasret geçtiği için, dolaştık durduk arkadaşımla bembeyaz İstanbul'da. Şehri seyretmek için boğaz vapuruna bindik. Bizden başka tek yolcu vardı vapurda, yaşlı bir adam, bizi yanına çağırdı, muhabbet ettik. Deniz işletmesinde emekli olduğu bedava bindiği vapurlarda geçiriyordu tüm gününü. "Sadece yatmağa gidiyorum eve" dedi. O zamandan içime işlemişti adam, ne zaman kar yağsa, adı Ali olan bu amca gelir aklıma. Muhabbet edecek insan arayan Ali Amca, hangi alemdesin bilmem, ruhun şen olsun vapurların adamı...

*** Çakmak cebinin mucidi olmak isterdim. Modayla ilgili tek cümlem bu...**

* "Diyecek laf bulamıyorum" diyen futbol yorumcusuna da denk geldim. Arkadaş, sen oraya muhtemelen diyecek lafım vardır diye oturtulmadın mı? Nasıl lafın olmaz? Benim de yok, bu yüzden futbol yorumculuğu yapmıyorum, senin ayrıcalığın ne? Futbola girmişken, "Bugüne kadar hakemler hakkında konuşmadım" dedikten sonra hakemler hakkında konuşan teknik direktörlerden de usandım. "Bugüne kadar konuşmadım, yine konuşmuyorum!" diyen biri çıksa, on numara adam ilan edicem, o kadar yani!

*** Örf ve ananelerimizin yerini öf ve bana ne'ler almış bulunuyor...**

* Sigara üstündeki korkunç görsel uyarılar, niçin alkol şişelerinin, şeker paketlerinin, abur cubur ambalajlarının üzerinde bulunmuyor? E hani hakkaniyet? Bu nasıl eşitlik? Parasını verip ürün alan insana bu nasıl bir eziyet? Sigaradan daha zararlı bence o korkunç fotoğraflara maruz kalmak!

*** Karlar Kraliçesi: Mevsimlik işçi...**

**Youtube, "Çirkin Sanatlar" kanalında Bebek Kafası konuşmalarım var, zaman ayırıp izlerseniz bahtiyar olurum...*

Mert Dolapçıoğlu

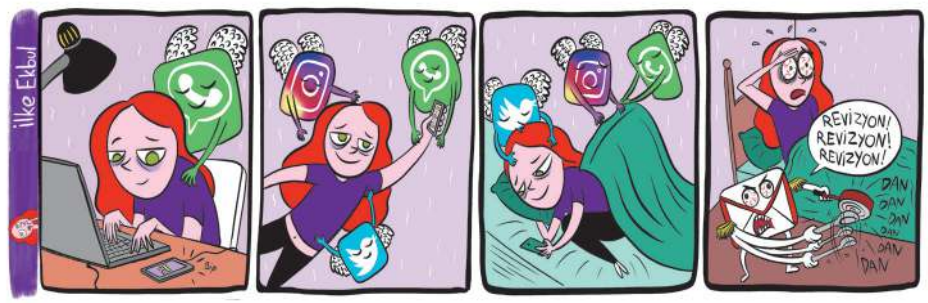

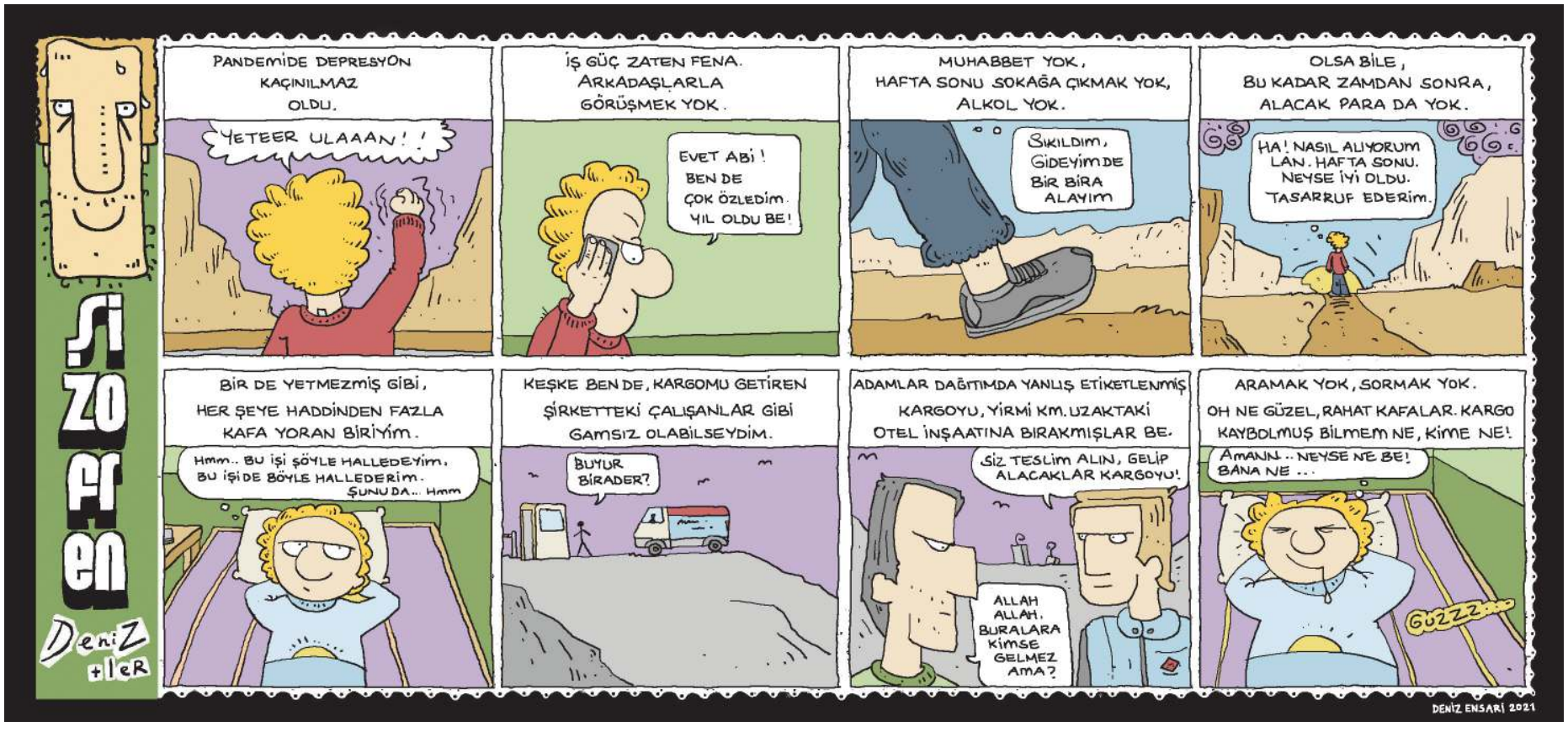

Osman Şahir

UYKUSUZ

Haftalık Mizah Dergisi | 24 ŞUBAT 2020 | Sayı: 702

Haftalık Yaygın Süreli Yayındır
YAYINCI: MÜREKKEP BASIN YAYIN LTD. ŞTİ.
İMTİYAZ SAHİBİ: Uğur Gürsoy
SORUMLU YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ: Barış Uygur
YAZI İŞLERİ Mdr.Yrd: Nuri Açar

Grafik: Utku Coşkun- Kerem Pişkin
Kaligrafi: Şevki Sayışman **Satış Sorumlusu:** Selami Yamak
Adres: Şehit Muhtar Mah. Nane Sok. No: 12/4 Beyoğlu / İSTANBUL
Tel: 0 (212) 245 53 38/39 **Fax:** 0 (212) 245 63 60 • **ISSN 1307 - 7619**
Baskı: İleri Basım Mat. Amb. Reklam Tanıtım Yayın ve Teknik Hiz. Tic. A.Ş. *Bahçelievler-İstanbul* 0212 454 32 90 – 0212 454 34 83
Genel Dağıtım: TURKUVAZ DAĞITIM TEL-0216 585 90 00
Abonelik: **Yurtiçi:** PTT kargo ile 300 TL. Özel kargo teslimatlı 420 TL **Yurtdışı:** **Avrupa** 120 Euro. **Uzakdoğu** 150 USD.
IBAN Numaralarımız:
(Alıcı: Mürekkep basın) **TL:** TR59 0006 2000 0680 0006 2974 32 **USD:** TR78 0006 2000 0680 0009 0849 67 **EUR:** TR08 0006 2000 0680 0009 0849 66

Uykusuz Dergisi'nde yayımlanan tüm karikatür, yazı, espri ve karakterlerin yayın hakları saklıdır. Yayınevi ve çizerin yazılı izni alınmaksızın hiçbir yazılı, basılı ve görsel yayın organında ve sanal ortamda kullanılamaz.

Dergimize ulaşamadığınız bayiler için iletişim adresi ve telefon numaralarımız **selamiyamak@gmail.com 0212 245 53 38/39**

ORTAM

En telmaşa adam

YALNIZ DEĞİLSİNİZ!

SÖNMEZ KARAKURT
sonmezkarakurt@gmail.com

özet:
ORTAM EVDEKİ İŞTEN GÜÇTEN SIYRILIP SENARYO ÇALIŞIYO AYAĞINA YATMAK AMELİNDEDİR

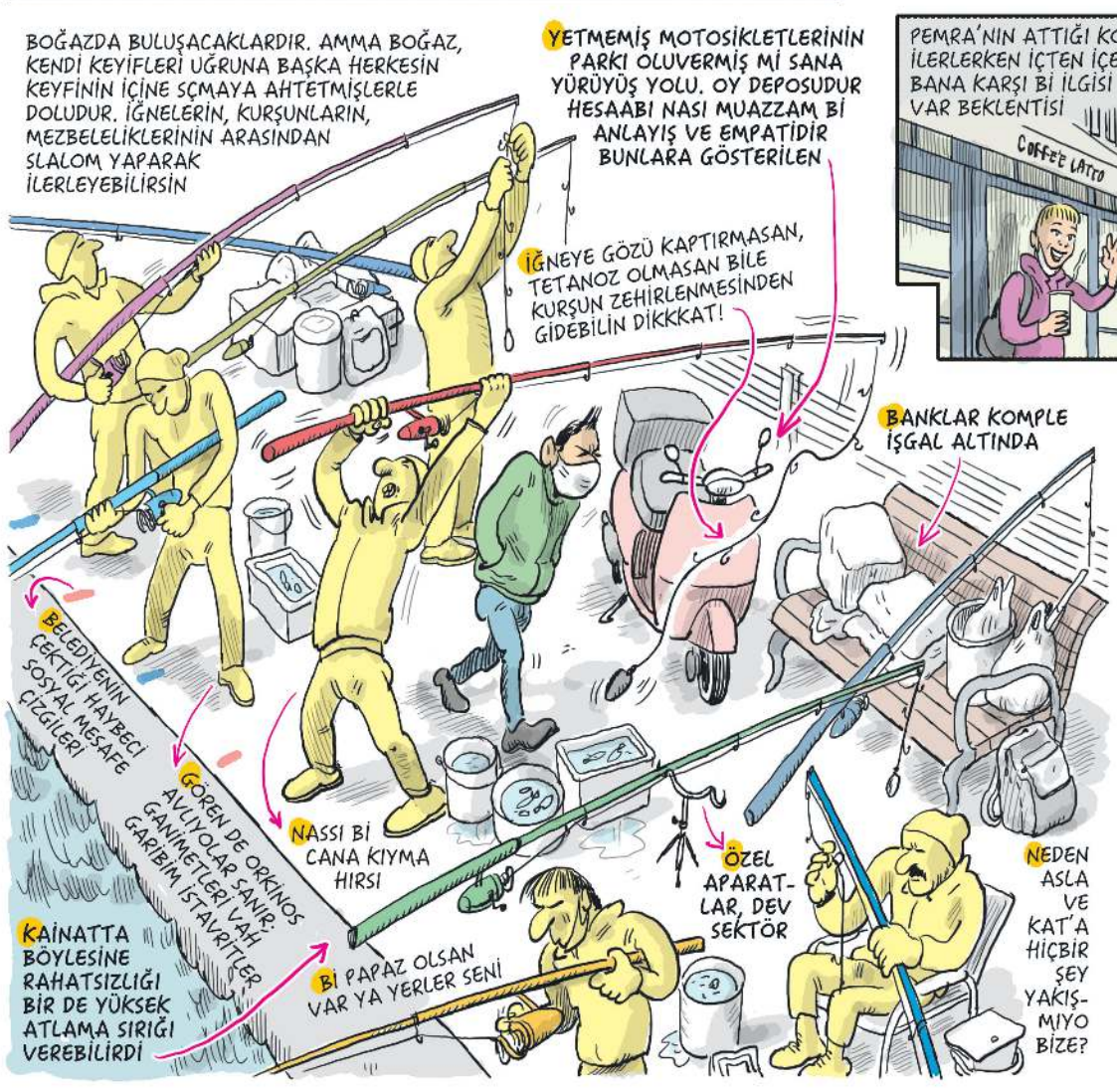

OYSAKİNE Bİ TEKLİK ATMIŞ TOLGA, ÇAKTIRMIYO